

Udvalgets Endringsforslag til § 25 og dets første Forslag til § 26 ansaaes vedtagne uden Afstemning som Redactioner.

Derefter fattes Udvalgets andet Endringsforslag til § 26 under Forhandling.

Ordføreren: Hvad dette Forslag angaaer, da har man ønsket at imødekomme den Anskuelse, at saadanne Dispensationer ikke maatte blive altsor let tilgængelige. At de ikke kunne undværes, har den ærede Forsamling anerkjendt, ved at opretholde § 26, men det er unægtelig en ikke ringe Forskiel, om det er blot Justitsministeren, der kan meddele dem, eller om det er ikke blot forbeholdt ham, men der ogsaa er givet ham Anvisning paa at kunne give Amtmændene Bemyndigelse til at meddele samme. Det er forudsat, at naar det alene forbeholdtes Justitsministeren, vilde derved være aabnet tilstrækkelig Leilighed til at det Rette kunde gjøre sig gjældende i de Tilfælde, hvor en bogstavelig Anvendelse af Lovens Bestemmelser vilde være Uret, og at der paa den anden Side er undgaaet enten en altsor stor Slaphed eller en altsor stor Forskiellighed i Anvendelsen af Dispensationsretten. Det er altsaa denne Stemning, som vel kun blev udtalt af en Minoritet, men som har sin store Berettigelse, der herved er søgt fyldestgjort.

H. Bruhn: Jeg havde meget gjerne seet, at det Ord „Capitel“ var blevet staaende; jeg troede dert at finde en Udvej til, at der kunde skee Forandringer med Hensyn til de Egne, paa hvis Forhold dette Lovudkast ikke kan passe. Foraaavdi det gjælder en stærkt beboet Egn, finder jeg ikke noget Besentligt at indvende mod det Hele; men da det ogsaa skal gjælde for de svagtbeboede Hedeegne, saa finder jeg rigtig nok, at der er Bestemmelser, der ikke ere passende, og som ikke kunne udføres der, og derfor troede jeg, at dette „Capitel“ kunde gjøres gjældende ogsaa for de efterfølgende Paragraffer. Paa den Maade kunde det vise sig, hvor saadanne Forandringer vare nødvendige, og det maatte saa overlades til vedkommende Amsraads eller Communes Beskyrelse at bestemme, hvor Forandringerne vare nødvendige.

I ethvert Tilfælde synes det mig, at det høttærede Thing kan være ganske rolig for, at de nødvendige Forstgtighedsregler mod Ildsfare ville blive iagttagne, da saadan Sikkerhed jo i høi Grad ligger i Communerens Interesse.

Ordføreren: Det maa være en Fortællelse af den sidste ærede Taler, naar han refererer sine Bemærkninger til Ordet „Capitel“. Det er en lille Uagtsomhed, der er bleven staaende ved Lovens Redaction, da det oprindelige Udcast var deelt i Capitler, hvilket ikke er Tilfældet her. Jeg forstaaer altsaa den ærede Talers Mening derhen, at han ønsker denne Bemyndigelse ogsaa forbeholdt Amtmændene, fordi flere af Bestemmelserne nærmest kun findes billige med Hensyn til tæt beboede Egne og ikke med Hensyn til s. Ex. Jyllands Hedeegne. Jeg troer at have forstaaet det ærede Medlem rigtigt, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det, hvorum der her er Tale at anvende Dispensationer for, er nærmest kun Afstanden, som netop i slike Egne vil findes mindst trykkende, og dernæst de enkelte Bestemmelser, der kunne være strenge nok, men som kun angaae Gjenstande, som alene finde Sted der, hvor Forholdene meget nærme sig til Kjøbstædernes, saaledes som Fabriker og lignende.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved Udvalgets Forslag til § 26

at „Det overlades derhos slike Dispensationer.“ udgaaer vedt og es med 28 Stemmer mod 5.

Derefter fattes Endringsforslaget til § 28 under Forhandling.

Ordføreren: Det blev allerede ved anden Behandling af en æret Forslagsstiller erkjendt, at naar i § 28 Vedtligholdspligten ikke blot er udstrakt til at afsværges saadanne Mangler, hvoraf Ildbrand kan reise sig, men ogsaa saadanne, hvoraf anden Fare for Husets Beboere osv. kan opstaae, da hører det strengt taget ikke til denne Lov; det er blevet anseet for en uskyldig Bestemmelse, men da der